ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
YVES BOT
της 27ης Ιανουαρίου 2011 [1]

1. Η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως αφορά τις διατάξεις που τυγχάνουν εφαρμογής στον υπολογισμό των δασμών αντιντάμπινγκ σε περίπτωση που το οικείο προϊόν εισάγεται από κράτος που δεν έχει οικονομία της αγοράς.

2. Ο κανονισμός (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου [2] εξουσιοδοτεί την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να επιβάλλουν πρόστιμα σε επιχειρήσεις οι εισαγωγές των οποίων στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, ήτοι, σχηματικά, πωλούνται σε τιμή χαμηλότερη από την τιμή στην οποία τα εν λόγω προϊόντα πωλούνται στην εσωτερική αγορά των επιχειρήσεων αυτών.

3. Δυνάμει του βασικού αυτού κανονισμού, επί τέτοιου είδους πρακτικής είναι δυνατό να επιβληθούν κυρώσεις μόνον εφόσον συντρέχουν οι δύο ακόλουθες προϋποθέσεις, ήτοι, πρώτον, το επίμαχο προϊόν πωλείται στην Κοινότητα σε τιμή χαμηλότερη της καλουμένης «κανονικής» του τιμής και, δεύτερον, η πρακτική αυτή προκαλεί ζημία στην Κοινότητα.

4. Προκειμένου να εξακριβωθεί αν συντρέχει η πρώτη προϋπόθεση είναι αναγκαία, επομένως, η σύγκριση της τιμής στην οποία το εν λόγω προϊόν διατίθεται προς πώληση στην Κοινότητα, ήτοι της τιμής εξαγωγής του, με την κανονική του τιμή. Η σύγκριση αυτή απαιτεί εκ των προτέρων καθορισμό καθεμιάς από τις τιμές αυτές. Ο βασικός κανονισμός καθορίζει τα κριτήρια που πρέπει να χρησιμοποιούνται για τους συγκεκριμένους υπολογισμούς.

5. Όσον αφορά την κανονική αξία, αυτή αντιστοιχεί καταρχήν στη τιμή στην οποία το προϊόν διατίθεται προς πώληση στο κράτος εξαγωγής. Εντούτοις, όταν η εν λόγω τιμή δεν μπορεί να είναι γνωστή ή να γίνει δεκτή, επειδή η επιχείρηση δεν θέτει σε κυκλοφορία το επίμαχο προϊόν εντός του κράτους εγκαταστάσεώς της ή ακόμη επειδή η οικονομία αυτού δεν είναι οικονομία της αγοράς, ο βασικός κανονισμός προβλέπει διαφορετικά κριτήρια, το τελευταίο εκ των οποίων είναι η τιμή που καταβάλλεται εντός της Κοινότητας για το ομοειδές προϊόν, κατάλληλα προσαρμοσμένη, ώστε να περιλαμβάνει εύλογο περιθώριο κέρδους.

6. Επιπλέον, ο βασικός κανονισμός επιβάλλει τη σύγκριση της τιμής εξαγωγής με την κανονική αξία κατά δίκαιο τρόπο, ήτοι κατά το ίδιο επίπεδο διαθέσεως στο εμπόριο.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — Κανονισμός, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 1996, L 56 σ. 1), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 461/2004, του Συμβουλίου, της 8ης Μαρτίου 2004 (ΕΕ L 77, σ. 12, στο εξής: βασικός κανονισμός).

7. Το ζήτημα που βρίσκεται στο επίκεντρο της παρούσας υποθέσεως αφορά την τήρηση της προϋποθέσεως αυτής.

8. Στον κανονισμό του (ΕΚ) 1136/2006, τελικός κανονισμός για τον καθορισμό των δασμών αντιντάμπινγκ που οφείλει η Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd (στο εξής: αναιρεσείουσα) [3], το Συμβούλιο αποφάσισε ότι ελλείψει άλλων συναφών στοιχείων η κανονική αξία του οικείου προϊόντος έπρεπε να καθοριστεί βάσει των στοιχείων που διέθετε ο καταγγέλλων και η κοινοτική βιομηχανία. Καθόρισε, συνεπώς, την συγκεκριμένη κανονική αξία βάσει του κόστους παρασκευής, των διοικητικών και των γενικών εξόδων των κοινοτικών παραγωγών, συμπεριλαμβανομένου εύλογου κέρδους.

9. Εντούτοις, από τον υπολογισμό αυτό αφαίρεσε το τμήμα που αντιστοιχούσε στα έξοδα απευθείας πωλήσεως με την αιτιολογία ότι η αναιρεσείουσα εμπορεύεται το σύνολο των προϊόντων της, τόσο στο κράτος στο οποίο είναι εγκατεστημένη όσο και στη χώρα εξαγωγής, μέσω «συνδεδεμένων εταιριών», ήτοι εταιριών, στις οποίες είναι ο κύριος μέτοχος ή οι οποίες είναι ο κύριος μέτοχός της.

10. Η τιμή εξαγωγής με τη σειρά της καθορίστηκε βάσει της τιμής πωλήσεως του προϊόντος στην κοινοτική αγορά εκ μέρους των συνδεδεμένων εταιριών. Εντούτοις, προκειμένου να συγκριθεί η τιμή εξαγωγής με την κανονική αξία στο ίδιο στάδιο εμπορίας, ήτοι στο στάδιο εξόδου του από την αλυσίδα παραγωγής της αναιρεσείουσας, το Συμβούλιο προέβη σε προσαρμογή της τιμής αυτής συνιστάμενη σε αφαίρεση του ποσοστού που αντιστοιχούσε στα έξοδα πωλήσεως και τα κέρδη των συνδεδεμένων εταιριών.

11. Στην απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 2009, T-296/06, Dongguan Nanzha Leco Stationery κατά Συμβουλίου [4], το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [νυν Γενικό Δικαστήριο] απέρριψε την προσφυγή της αναιρεσείουσας κατά του οριστικού κανονισμού. Έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι η προσαρμογή της τιμής εξαγωγής στην οποία προέβη το Συμβούλιο ήταν σύμφωνη με τον βασικό κανονισμό.

12. Η κρίση αυτή προσβάλλεται στο πλαίσιο της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας ότι η κανονική αξία αντιστοιχούσε στο στάδιο εξόδου των προϊόντων από την αλυσίδα παραγωγής. Κατά την αναιρεσείουσα, η εν λόγω κανονική αξία αντιστοιχεί κατ' ανάγκη στην τιμή στην οποία το επίμαχο προϊόν θα είχε διατεθεί στο εμπόριο στην εσωτερική του αγορά, εφόσον αυτή διεπόταν από τους κανόνες της οικονομίας της αγοράς.

13. Ως εκ τούτου, κατά την αναιρεσείουσα η κανονική αξία και η αξία εξαγωγής έπρεπε να συγκριθούν με σημείο αναφοράς το στάδιο κατά το οποίο το προϊόν πωλείται για πρώτη

3 — Κανονισμός, της 24ης Ιουλίου 2006, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ και την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε στις εισαγωγές αψιδοειδών μηχανισμών με μοχλίσκο, καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ L 205, σ. 1, στο εξής: τελικός κανονισμός).

4 — Στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

φορά σε ανεξάρτητο οικονομικό φορέα, ήτοι στο στάδιο της πωλήσεως από την τελευταία συνδεδεμένη επιχείρηση.

14. Η αναιρεσείουσα συνάγει εξ αυτού ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε επίσης σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας ότι η προσαρμογή της τιμής εξαγωγής προκειμένου να μειωθεί το κόστος εμπορίας εντός της κοινοτικής αγοράς ήταν σύμφωνη με τις διατάξεις του βασικού κανονισμού που προβλέπουν την υποχρέωση διενέργειας δίκαιης συγκρίσεως.

15. Στις παρούσες προτάσεις θα εκθέσω τους λόγους για τους οποίους φρονώ ότι η αίτηση αναιρέσεως της αναιρεσείουσας πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

16. Θα καταδείξω ότι με την αίτηση αναιρέσεως της αναιρεσείουσας δεν προσβάλλεται η κρίση του Πρωτοδικείου κατά την οποία η κανονική αξία υπολογίσθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του βασικού κανονισμού. Στην αίτηση αναιρέσεώς της η αναιρεσείουσα προβάλλει απλώς και μόνον ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας ότι η εν λόγω κανονική αξία αντιστοιχούσε στο στάδιο εξόδου του επίμαχου προϊόντος από την αλυσίδα παραγωγής της αναιρεσείουσας, κατά τρόπο ώστε η προσαρμογή της τιμής εξαγωγής στην οποία προέβη το Συμβούλιο ήταν σύμφωνη με την απαίτηση διενέργειας δίκαιης προσαρμογής.

17. Θα υποστηρίξω ότι, εφόσον η νομιμότητα του υπολογισμού της κανονικής αξίας δεν αμφισβητείται και είναι δεδομένο ότι η εν λόγω κανονική αξία καθορίστηκε κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να αντιστοιχεί στην αξία του προϊόντος στο στάδιο εξόδου του από την αλυσίδα παραγωγής της αναιρεσείουσας, αυτή δεν μπορεί να προσάπτει στο Συμβούλιο ότι προέβη σε προσαρμογή της τιμής εξαγωγής, προκειμένου να την επαναφέρει στο ίδιο επίπεδο, ήτοι στο επίπεδο πριν τη μεσολάβηση των συνδεδεμένων επιχειρήσεων που διασφαλίζουν τη διάθεση του συγκεκριμένου προϊόντος στο εμπόριο.

18. Για τον λόγο αυτό εισηγούμαι στο Δικαστήριο να κρίνει ότι το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας ότι η επίμαχη προσαρμογή ήταν σύμφωνη με τον βασικό κανονισμό.

I — Νομικό πλαίσιο και πραγματικά περιστατικά

A — *Ο βασικός κανονισμός*

19. Το άρθρο 2, παράγραφοι 1 έως 7, του βασικού κανονισμού ορίζει την κανονική αξία προϊόντος που θεωρείται ότι αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ. Κατά τις διατάξεις αυτού:

«1. Η κανονική αξία βασίζεται κατ' αρχήν στις πληρωθείσες ή πληρωτέες τιμές, κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, από ανεξάρτητους πελάτες στη χώρα εξαγωγής.

[…]

3. Όταν δεν υπάρχουν πωλήσεις του ομοειδούς προϊόντος στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων ή όταν αυτές δεν είναι επαρκείς ή όταν οι πωλήσεις αυτές δεν επιτρέπουν τη διεξαγωγή ορθής σύγκρισης εξαιτίας των ειδικών συνθηκών που επικρατούν στην αγορά, η κανονική αξία του ομοειδούς προϊόντος υπολογίζεται με βάση το κόστος παραγωγής στη χώρα καταγωγής συν ένα εύλογο ποσό για τα έξοδα πώλησης, τα γενικά και διοικητικά έξοδα και τα κέρδη ή με βάση τις τιμές εξαγωγής, κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, προς μια κατάλληλη τρίτη χώρα, υπό την προϋπόθεση ότι οι τιμές αυτές είναι αντιπροσωπευτικές. […]

[…]

7. α) Στην περίπτωση εισαγωγών από χώρες που δεν έχουν οικονομία αγοράς, η κανονική αξία καθορίζεται με βάση την τιμή ή την κατασκευασμένη αξία σε τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς, ή την τιμή από αυτή την τρίτη χώρα προς άλλες χώρες, συμπεριλαμβανομένης της Κοινότητας, ή, όταν αυτό δεν είναι δυνατόν, πάνω σε κάθε άλλη λογική βάση, συμπεριλαμβανομένης της τιμής που έχει πράγματι πληρωθεί ή πρέπει να πληρωθεί στην Κοινότητα για το ομοειδές προϊόν, δεόντως προσαρμοσμένης αν χρειάζεται ώστε να συμπεριλαμβάνει ένα εύλογο περιθώριο κέρδους.

[…]

β) Στις έρευνες αντιντάμπινγκ για εισαγωγές από τη Ρωσική Ομοσπονδία, τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, την Ουκρανία, το Βιετνάμ και το Καζακστάν καθώς και από οποιαδήποτε χώρα χωρίς οικονομία της αγοράς που είναι μέλος του ΠΟΕ [Παγκοσμίου Οργανισμού Εμπορίου] κατά την ημερομηνία έναρξης της έρευνας, η κανονική αξία καθορίζεται σύμφωνα με τις παραγράφους 1 έως 6, εάν αποδεικνύεται, με βάση δεόντως αιτιολογημένους ισχυρισμούς που θα υποβάλουν ένας ή περισσότεροι παραγωγοί που υπόκεινται στην έρευνα και με βάση τα κριτήρια και τις διαδικασίες που περιλαμβάνονται στο στοιχείο γ), ότι υπόκεινται σε συνθήκες οικονομίας της αγοράς όσον αφορά την κατασκευή και την πώληση του οικείου ομοειδούς προϊόντος. Άλλως εφαρμόζονται οι κανόνες που καθορίζονται στο στοιχείο α).

[…]»

20. Το άρθρο 2, παράγραφος 8, του βασικού κανονισμού ορίζει:

«Ως τιμή εξαγωγής θεωρείται η πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή του προϊόντος κατά την πώλησή του προς εξαγωγή από τη χώρα εξαγωγής στην Κοινότητα.»

21. Το άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού ορίζει:

«Μεταξύ της τιμής εξαγωγής και της κανονικής αξίας διεξάγεται δίκαιη σύγκριση. Η

σύγκριση αυτή αφορά το ίδιο επίπεδο εμπορίας και πωλήσεις πραγματοποιηθείσες σε ημερομηνίες όσο το δυνατόν εγγύτερες, λαμβάνονται δε δεόντως υπόψη άλλες διαφορές που επηρεάζουν τη συγκρισιμότητα των τιμών. Όταν η κανονική αξία και η τιμή εξαγωγής που διαμορφώνεται δεν πληρούν αυτές τις προϋποθέσεις σύγκρισης, πραγματοποιούνται προσαρμογές για κάθε περίπτωση, με βάση τα ατομικά της στοιχεία προκειμένου να ληφθούν δεόντως υπόψη διαφορές των παραγόντων για τους οποίους προβάλλεται ο [ισχυρισμός] και αποδεικνύεται ότι επηρεάζουν τις τιμές και, κατ' επέκταση, τη συγκρισιμότητα των τιμών. Πρέπει να αποφεύγεται οποιαδήποτε επανάληψη προσαρμογής που έχει ήδη γίνει, ιδιαίτερα όταν πρόκειται για εκπτώσεις επί της τιμής και επιστροφές, για τις ποσότητες και για το επίπεδο εμπορίας. Όταν πληρούνται οι προκαθορισμένες προϋποθέσεις, είναι δυνατό να πραγματοποιούνται προσαρμογές, όσον αφορά τους ακόλουθους παράγοντες.

[…]

i) *Προμήθειες*

Πραγματοποιείται προσαρμογή για διαφορές στις προμήθειες που έχουν καταβληθεί σε σχέση με τις υπό εξέταση πωλήσεις. Ο όρος "προμήθειες" εννοείται ως το περιθώριο κέρδους ενός εμπόρου του προϊόντος ή του ομοειδούς προϊόντος αν οι εργασίες αυτού του εμπόρου είναι παρόμοιες με εκείνες ενός αντιπροσώπου που εργάζεται σε βάση προμήθειας.

[…]»

Β — *Τα πραγματικά περιστατικά και ο οριστικός κανονισμός*

22. Τα πραγματικά περιστατικά και το περιεχόμενο του οριστικού κανονισμού εκτίθενται στις σκέψεις 8 έως 24 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως κατά τον ακόλουθο τρόπο.

23. Η προσφεύγουσα είναι εταιρία ιταλικού δικαίου με έδρα το Dongguan (Κίνα). Κατασκευάζει αψιδοειδείς μηχανισμούς με μοχλίσκο [5] που χρησιμοποιούνται στην αρχειοθέτηση φύλλων σε κλασέρ ή φακέλους.

24. Η προσφεύγουσα πωλεί το σύνολο της παραγωγής της στην World Wide Stationery Ltd [6] μέσω της Leco Stationery Manufacturing Co. Ltd [7], που είναι η κύρια μέτοχός της, εγκατεστημένες αμφότερες (WWS και LECO) στο Χονγκ Κονγκ (Κίνα). Η WWS μεταπωλεί στη συνέχεια την παραγωγή της προσφεύγουσας σε πελάτες της κινεζικής αγοράς όπως επίσης και εκτός Κίνας, εξάγοντας την εν λόγω παραγωγή στην Κοινότητα και σε άλλα τρίτα κράτη.

25. Στις 11 Μαρτίου 2005 υπέβαλαν στην Επιτροπή καταγγελία τρεις κοινοτικοί παραγωγοί, εκπροσωπώντας από κοινού πλέον του 50 % της συνολικής παραγωγής ΑΜΜ εντός της Κοινότητας. Την καταγγελία υποστήριξε η IML Industria Meccanica Lombarda Srl.

5 — Στο εξής: AMM.
6 — Στο εξής: WWS.
7 — Στο εξής: LECO.

26. Στις 28 Απριλίου 2005 δημοσιεύτηκε ανακοίνωση περί ενάρξεως διαδικασίας έρευνας αντιντάμπινγκ, όσον αφορά τις εισαγωγές ΑΜΜ από την Κίνα, δυνάμει του άρθρου 5 του βασικού κανονισμού, στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* [8].

27. Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας έρευνας η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση αναγνωρίσεως καθεστώτος οικονομίας αγοράς, κατ' εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχεία β΄ και γ΄, του βασικού κανονισμού, και, επικουρικώς, αίτηση ατομικής μεταχειρίσεως, κατ' εφαρμογή του άρθρου 9, παράγραφος 5, του ίδιου κανονισμού. Η Επιτροπή απέρριψε την πρώτη αίτηση, έκανε όμως δεκτή τη δεύτερη.

28. Στο πλαίσιο της έρευνας η Επιτροπή δεν διεξήγαγε επιτόπια έρευνα ούτε στο Dongguan ούτε στο Χονγκ Κονγκ.

29. Στις 26 Ιανουαρίου 2006 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 134/2006 με τον οποίο επιβλήθηκε προσωρινός δασμός αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών αψιδοειδών μηχανισμών με μοχλίσκο καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας [9]. Με τον εν λόγω κανονισμό επιβλήθηκε προσωρινός δασμός αντιντάμπινγκ ύψους 33,3 % σχετικά με τις εισαγωγές κατασκευασμένων από την προσφεύγουσα ΑΜΜ, από 28ης Ιανουαρίου 2006, και ύψους 48,1 % επί όλων των υπόλοιπων εισαγωγών ΑΜΜ από την Κίνα.

30. Η κανονική αξία των ΑΜΜ όσον αφορά τους παραγωγούς-εξαγωγείς στους οποίους δεν χορηγήθηκε καθεστώς οικονομίας της αγοράς, όπως η προσφεύγουσα, καθορίστηκε, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο β΄, του βασικού κανονισμού, βάσει εξακριβωμένων πληροφοριών που παρέσχε παραγωγός εγκατεστημένος σε ανάλογο κράτος. Συναφώς, η Επιτροπή αποφάσισε προσωρινώς ότι το Ιράν συνιστούσε την πλέον ενδεδειγμένη επιλογή.

31. Η τιμή εξαγωγής των ΑΜΜ όσον αφορά τις πωλήσεις προς εξαγωγή στην Κοινότητα από εξαγωγείς που έτυχαν ατομικής μεταχειρίσεως, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν μέσω συνδεδεμένων επιχειρήσεων εγκατεστημένων εκτός Κοινότητας, καθορίστηκε βάσει της τιμής πωλήσεως προς ανεξάρτητους πελάτες εντός Κοινότητας, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 8, του βασικού κανονισμού. Συγκεκριμένα, η τιμή εξαγωγής των ΑΜΜ της προσφεύγουσας καθορίστηκε βάσει των τιμών που επιβλήθηκαν από τη WWS στον πρώτο ανεξάρτητο πελάτη εντός της Κοινότητας, με έκπτωση 12,6 % αντιστοιχούσα σε έξοδα που προέκυψαν μεταξύ του εργοστασίου και των συνόρων της Κοινότητας, ήτοι σε έξοδα μεταφοράς, ασφαλίσεως, διακινήσεως, κ.λπ.

8 — ΕΕ C 103, σ. 18.

9 — ΕΕ L 23, σ. 13, στο εξής: προσωρινός κανονισμός.

32. Στη σκέψη 17 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο εκθέτει τα εξής:

«Κατά τον προσωρινό κανονισμό, η σύγκριση μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής πραγματοποιήθηκε στο στάδιο εξόδου από το εργοστάσιο και στο ίδιο στάδιο εμπορίας. Προκειμένου να διασφαλισθεί δίκαιη σύγκριση μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής, ελήφθησαν υπ' όψη, κατά το άρθρο 2 παράγραφος 10 του βασικού κανονισμού, οι διαφορετικοί παράγοντες οι οποίοι, κατά τα υποστηριζόμενα και όπως απεδείχθη, επηρέασαν τις τιμές και τη συγκρισιμότητα των τιμών. Όσον αφορά την προσφεύγουσα, έγινε προσαρμογή βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο ι', του βασικού κανονισμού, εφόσον οι πωλήσεις προς εξαγωγή είχαν πραγματοποιηθεί μέσω συνδεδεμένης εταιρείας εγκατεστημένης σε χώρα άλλη πλην της ως άνω χώρας ή εκτός της Κοινότητας. Η συγκεκριμένη προσαρμογή συνίστατο στην αφαίρεση από την τιμή εξαγωγής των ΑΜΜ 18,6 % για τα έξοδα πώλησης, τα διοικητικά και λοιπά γενικά έξοδα της WWS, 1,8 % για τα έξοδα της LECO και 5 % ως εύλογο περιθώριο κέρδους των εν λόγω δύο εταιριών.»

33. Στις 24 Ιουλίου 2006, το Συμβούλιο εξέδωσε τον οριστικό κανονισμό, στον οποίο το οριστικό περιθώριο του ντάμπινγκ που εφαρμόστηκε στην προσφεύγουσα ορίστηκε σε 27,1 % και το περιθώριο που εφαρμόστηκε στους λοιπούς παραγωγούς σε 47,4 %.

34. Όσον αφορά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας των ΑΜΜ, το Συμβούλιο προέβλεψε στον οριστικό κανονισμό ότι, κατόπιν νέας αναλύσεως των στοιχείων που παρέσχε ο παραγωγός στο Ιράν, έπρεπε να συναχθεί ότι τα στοιχεία αυτά ήταν ελλιπή ή/και αντιφατικά και δεν μπορούσαν συνεπώς να χρησιμοποιηθούν για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας των ΑΜΜ στο οριστικό στάδιο. Άλλη εύλογη βάση χρησιμοποιήθηκε συνεπώς για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού. Συναφώς, αναφέρεται στον οριστικό κανονισμό ότι λόγω της ελλείψεως στοιχείων από άλλες τρίτες χώρες στις οποίες παράγονται ΜΜΑ, εκτιμήθηκε ότι τα στοιχεία που διέθετε ο καταγγέλλων και η κοινοτική βιομηχανία συνιστούν την πλέον εύλογη βάση για τον οριστικό καθορισμό της κανονικής αξίας. Από τον κανονισμό προκύπτει επίσης ότι έγιναν προσαρμογές, ώστε να αντανακλώνται συγκεκριμένα επαληθευμένα στοιχεία που προέκυψαν κατά την έρευνα, ιδίως όσον αφορά τις τιμές πρώτων υλών και ναύλων.

35. Η τιμή εξαγωγής καθορίστηκε σύμφωνα με τη μέθοδο που εκτέθηκε στον προσωρινό κανονισμό.

36. Το Πρωτοδικείο τονίζει τα εξής στη σκέψη 24 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως:

«Κατά τον οριστικό κανονισμό η σύγκριση μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής πραγματοποιήθηκε στο επίπεδο εξόδου από το εργοστάσιο και στο ίδιο στάδιο εμπορίου. Προκειμένου να διασφαλισθεί

δίκαιη σύγκριση μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής, όσον αφορά την προσφεύγουσα, και αντιθέτως προς το πρώτο επιχείρημά της στο από 3 Μαρτίου 2006 έγγραφο η προσαρμογή της τιμής εξαγωγής διατηρήθηκε βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο ι΄, του βασικού κανονισμού. Τα κοινοτικά θεσμικά όργανα επιβεβαίωσαν τη θέση τους ότι η σχέση μεταξύ της προσφεύγουσας, αφενός, και των LECO και WWS, αφετέρου, μπορούσε να εξομοιωθεί με αυτήν οικονομικού φορέα που εργάζεται βάσει προμήθειας. Εντούτοις, η εξέταση του δεύτερου επιχειρήματος της προσφεύγουσας στο από 3 Μαρτίου 2006 έγγραφο σχετικά με τον διπλό υπολογισμό ορισμένων εξόδων πωλήσεως της LECO και της WWS, επιβεβαίωσε ότι εχώρησε τυπογραφικό λάθος κατά τον υπολογισμό των εξόδων αυτών. Τούτο επέφερε μείωση της εκπτώσεως των εξόδων πωλήσεως, των διοικητικών και άλλων γενικών εξόδων της WWS από 18,6 σε 3,2 %. Τελικώς, η προσαρμογή στην οποία προέβησαν τα κοινοτικά θεσμικά όργανα συνίστατο σε έκπτωση ύψους 3,2 % από την τιμή εξαγωγής, μεταξύ άλλων, για έξοδα απευθείας πωλήσεως, διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα της WWS, 1,8 % για τα έξοδα της LECO και 5 % ως περιθώριο κέρδους των δύο εταιριών.»

Γ — *Τα κρίσιμα σημεία του σκεπτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως*

37. Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Οκτωβρίου 2006, η νυν αναιρεσείουσα προσέφυγε ενώπιον του δικαιοδοτικού αυτού οργάνου ζητώντας την ακύρωση του οριστικού κανονισμού, καθόσον ο εν λόγω κανονισμός εφαρμόζεται σε αυτήν, και την καταδίκη του Συμβουλίου στα δικαστικά έξοδα.

38. Προέβαλε δύο λόγους προς στήριξη της προσφυγής της. Στο πλαίσιο του πρώτου εκ των δύο, υποστήριξε, με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, ότι ο οριστικός κανονισμός αντιβαίνει στο άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού, καθόσον τα θεσμικά κοινοτικά όργανα συνέκριναν την κανονική αξία με την τιμή εξαγωγής των ΑΜΜ σε διαφορετικά στάδια εμπορίας.

39. Τα επιχειρήματα που προέβαλε η νυν αναιρεσείουσα και τα αντίστοιχα σημεία του σκεπτικού του Πρωτοδικείου αποτυπώνονται στις σκέψεις 34 έως 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ως εξής:

«Επί του πρώτου λόγου που αφορά παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού

— Επιχειρήματα των διαδίκων

34 Η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσία, ότι προβαίνοντας σε προσαρμογή της

τιμής εξαγωγής των ΑΜΜ για τα έξοδα άμεσης πωλήσεως, καθώς και τα διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα, καθώς και τα κέρδη των LECO και WWS, τα θεσμικά όργανα συνέκριναν την κανονική αξία με την τιμή εξαγωγής σε διαφορετικά στάδια εμπορίας, παραβαίνοντας κατά τον τρόπο αυτό το άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού.

35 Καταρχάς, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, κατά τον οριστικό κανονισμό, η κανονική αξία των ΑΜΜ καθορίστηκε βάσει των στοιχείων που διέθετε ο καταγγέλλων και η κοινοτική βιομηχανία. Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο καθορισμός αυτός έπρεπε να είχε γίνει βάσει των αρχών του βασικού κανονισμού και ιδίως των αρχών που προβλέπουν τα άρθρα 2, παράγραφοι 1 και 3, του εν λόγω κανονισμού. Δυνάμει των διατάξεων αυτών, η κανονική αξία των προϊόντων πρέπει να αντιστοιχεί στην τιμή των πωλούμενων εντός της εθνικής αγοράς προϊόντων, η οποία συνιστά, εν τέλει, ποσό υψηλότερο του κόστους παραγωγής προσαυξημένου κατά τα έξοδα άμεσης πωλήσεως, καθώς και τα διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα.

36 Προς στήριξη της θέσεως αυτής, η προσφεύγουσα επικαλείται την απόφαση του Δικαστηρίου, της 5ης Οκτωβρίου 1988, 250/85, Brother Industries κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1985, σ. 5683, σκέψεις 15 έως 18), στην οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι η κατασκευή της κανονικής αξίας αποσκοπεί στον καθορισμό της τιμής πωλήσεως ορισμένου προϊόντος, όπως αυτή θα διαμορφωνόταν αν το εν λόγω προϊόν επωλείτο στη χώρα καταγωγής του ή στη χώρα από την οποία εξάγεται. Συναφώς, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η τιμή πωλήσεως των ΑΜΜ που παράγει στην κινεζική αγορά συνιστά την τιμή εκκινήσεως WWS, καθότι, όπως επισήμανε στα διάφορα κεφάλαια του ερωτηματολογίου που της απηύθυνε η Επιτροπή κατά την έναρξη της διαδικασίας έρευνας, η WWS πωλεί το σύνολο της παραγωγής της, είτε πρόκειται για παραγωγή που προορίζεται για την Κίνα είτε γι' αυτήν που διατίθεται σε εξαγωγές.

37 Κατά την προσφεύγουσα, εξ αυτών συνάγεται ότι η προσαρμογή της τιμής εξαγωγής της WWS, στην οποία προέβησαν τα θεσμικά όργανα βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχεία ι', του βασικού κανονισμού, ήτοι αφαίρεση περιθωρίου 5 % για έξοδα πωλήσεως, διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα και 5 % για κέρδη των LECO και WWS, περιήγαγε τις τιμές αυτές σε επίπεδο ισοδύναμο με αυτό της εξόδου από την αλυσίδα παραγωγής στην Κίνα, ήτοι πριν επιβαρυνθούν με τα έξοδα πωλήσεως.

38 Τέλος, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι τα έξοδα πωλήσεως, τα διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η WWS έπρεπε να επιβληθούν από τα κοινοτικά θεσμικά όργανα όχι μόνο στις εξαγωγικές δραστηριότητές της αλλά και στις πωλήσεις της στην Κίνα για τον προσδιορισμό της κανονικής αξίας. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι δεν υποβάλλεται σε έξοδα πωλήσεως στην Κίνα, καθώς παράγει απλώς και μόνον κατόπιν αιτήσεως της WWS.

39 Το Συμβούλιο καθώς και η Επιτροπή και οι λοιποί παρεμβαίνοντες αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

40 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι στον τομέα της κοινής εμπορικής πολιτικής και, ειδικότερα, των μέτρων εμπορικής άμυνας, τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως λόγω της πολυπλοκότητας των οικονομικών, πολιτικών και νομικών καταστάσεων που πρέπει να εξετάσουν (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 2007, C-351/04, Ikea Wholesale, Συλλογή 2007, σ. I-7723, σκέψη 40, και του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2008, T-221/05, Huvis κατά Συμβουλίου, η οποία δεν έχει δημοσιευτεί στη Συλλογή, σκέψη 38).

41 Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία στον τομέα των μέτρων εμπορικής άμυνας, ο έλεγχος του κοινοτικού δικαστή επί των εκτιμήσεων των κοινοτικών οργάνων πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση της τηρήσεως των διαδικαστικών κανόνων, του υποστατού των περιστατικών που ελήφθησαν υπόψη για να πραγματοποιηθεί η αμφισβητούμενη επιλογή, της απουσίας πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως των περιστατικών αυτών ή της μη υπάρξεως καταχρήσεως εξουσίας (βλ. αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 2004, T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2004, σ. II-3663, σκέψεις 48 και 49 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 4ης Οκτωβρίου 2006, T-300/03, Moser Baer India κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. II-3911, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Ο περιορισμένος αυτός δικαστικός έλεγχος αφορά, ειδικότερα, την επιλογή μεταξύ των αναφερομένων στον βασικό κανονισμό μεθόδων υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ και τον καθορισμό της κανονικής αξίας του προϊόντος (βλ. απόφαση Ikea Wholesale, σκέψη 40 ανωτέρω, σκέψη 41 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

42 Εξάλλου, κατά τη νομολογία, τόσο από το γράμμα όσο και από την οικονομία του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι προσαρμογή της τιμής εξαγωγής ή της κανονικής αξίας μπορεί να πραγματοποιείται αποκλειστικά για να ληφθούν υπόψη οι διαφορές όσον αφορά παράγοντες που επηρεάζουν τις τιμές και, επομένως, τη συγκρισιμότητά τους (απόφαση του Πρωτοδικείου) της 21ης Νοεμβρίου 2002, T-88/98, Kundan και Tata κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. II-4897, σκέψη 94). Τούτο σημαίνει, δηλαδή, ότι η προσαρμογή αποσκοπεί στην αποκατάσταση της συμμετρίας μεταξύ κανονικής αξίας και τιμής εξαγωγής προϊόντος, με αποτέλεσμα, σε περίπτωση ορθής προσαρμογής, την αποκατάσταση της συμμετρίας μεταξύ της κανονικής αξίας και τιμής εξαγωγής. Εντούτοις, σε περίπτωση μη ορθής προσαρμογής, τούτο σημαίνει τη δημιουργία ασυμμετρίας μεταξύ κανονικής αξίας και τιμής εξαγωγής (απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 2009, T-249/06, Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2009, σ. II-383, σκέψεις 194 και 195).

43 Στο πλαίσιο αυτό, το Πρωτοδικείο πρέπει να εξετάσει το ζήτημα αν το επίπεδο συγκρίσεως που επέλεξαν τα θεσμικά κοινοτικά όργανα τηρήθηκε κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής και να επιβεβαιώσει,

ακολούθως, αν η προσαρμογή που έγινε επέφερε την αποκατάσταση της συμμετρίας κατά τη σύγκριση των δύο αυτών παραγόντων ή, αν, αντιθέτως, κατέληξε σε σύγκριση σε διαφορετικά στάδια εμπορίας.

44 Εν προκειμένω, προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 22 του οριστικού κανονισμού ότι η σύγκριση μεταξύ κανονικής αξίας και τιμής εξαγωγής των ΑΜΜ από την Κίνα έγινε κατά το ίδιο στάδιο εμπορίας, ήτοι στο στάδιο εξόδου από το εργοστάσιο. Συγκεκριμένα, όσον αφορά τους ΑΜΜ που παράγει η προσφεύγουσα, διευκρινίστηκε στο από 3 Ιουλίου 2006 έγγραφο ότι τόσο η κανονική αξία όσο και η τιμή εξαγωγής των προϊόντων αυτών καθορίστηκαν πριν την ανάμειξη τυχόν ενδιάμεσου οικονομικού φορέα στη διαδικασία της πωλήσεως, ήτοι πριν την ανάμειξη των LECO και WWS στην εμπορία των ΑΜΜ της προσφεύγουσας.

45 Στη συνέχεια, όσον αφορά, αφενός, την τιμή εξαγωγής, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι ο υπολογισμός της έγινε κατά το άρθρο 2, παράγραφος 8, του βασικού κανονισμού. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα παραδέχεται από κοινού με τα θεσμικά όργανα, ότι η τιμή εξαγωγής των ΑΜΜ της αντιστοιχεί στις τιμές που εφαρμόζει η WWS στους ανεξάρτητους πελάτες της στην κοινοτική αγορά, όπως καθορίστηκε στην αιτιολογική σκέψη 21 του οριστικού κανονισμού και, κατά παραπομπή της εν λόγω διατάξεως, στις αιτιολογικές σκέψεις 41 και 42 του προσωρινού κανονισμού.

46 Όσον αφορά, αφετέρου, την κανονική αξία, η προσφεύγουσα φρονεί, αντιθέτως, ότι η αξία αυτή έπρεπε να καθοριστεί σύμφωνα με τα άρθρα 2, παράγραφοι 1 και 3, του βασικού κανονισμού και να αντιστοιχεί, επομένως, στην τιμή των ΑΜΜ της που επέβαλε η WWS στην εθνική κινεζική αγορά.

47 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι από το γράμμα του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο β΄, του βασικού κανονισμού συνάγεται ότι ο καθορισμός της κανονικής αξίας των προϊόντων προελεύσεως Κίνας κατ' εφαρμογή των κανόνων του άρθρου 2, παράγραφοι 1 έως 6, του ίδιου κανονισμού, περιορίζεται σε επιμέρους ειδικές περιπτώσεις, στις οποίες οι σχετικοί παραγωγοί υπέβαλαν, ο καθένας καθόσον τον αφορά, μια δεόντως τεκμηριωμένη αίτηση σύμφωνα με τα κριτήρια και τις διαδικασίες που καθορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού, προκειμένου να αποδείξουν ότι όσον αφορά αυτούς ισχύουν συνθήκες οικονομίας της αγοράς (βλ., συναφώς, απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Οκτωβρίου 2003, T-255/01, Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures και Zhejiang Yankon κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. II-4741, σκέψη 40).

48 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι κατά την αιτιολογική σκέψη 14 του οριστικού κανονισμού, η αίτηση που υπέβαλε η προσφεύγουσα κατ' εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο β΄, του βασικού κανονισμού απορρίφθηκε. Κατά συνέπεια, δεν ήταν δυνατό να αποδειχτεί ότι η κανονική αξία των

ΑΜΜ της προσφεύγουσας αντιστοιχούσε στις τιμές των προϊόντων αυτών στην εθνική αγορά της προσφεύγουσας, ήτοι στις τιμές που εφάρμοζε η WWS στην κινεζική αγορά, καθόσον προσδιορίστηκε ότι δεν είχαν πραγματοποιηθεί στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων.

49 Εξάλλου, επισημαίνεται ότι η σχετική παραπομπή της προσφεύγουσας στις σκέψεις 15 έως 18 της αποφάσεως Brother Industries κατά Συμβουλίου, σκέψη 36 ανωτέρω, δεν είναι λυσιτελής εν προκειμένω. Ειδικότερα, στην απόφαση αυτή, παρότι το Δικαστήριο έκρινε ότι τα θεσμικά όργανα είχαν υπολογίσει ορθώς την κανονική αξία των εισαγωγών από την Ιαπωνία βάσει των τιμών μεταπωλήσεως που επέβαλε ο διανομέας στην εθνική αγορά, η κρίση αυτή βασίστηκε στο γεγονός ότι η Ιαπωνία είναι χώρα που διαθέτει οικονομία της αγοράς.

50 Ακολούθως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι κατά την αιτιολογική σκέψη 17 του οριστικού κανονισμού η κανονική αξία των ΑΜΜ που παράγει η προσφεύγουσα υπολογίστηκε σε εύλογη βάση σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού. Κατά τη νομολογία, η διάταξη αυτή αποσκοπεί ακριβώς στο να μη λαμβάνονται υπόψη οι τιμές και το κόστος που υφίστανται σε χώρες οι οποίες δεν έχουν οικονομία της αγοράς, καθόσον οι παράμετροι αυτές δεν αποτελούν στις πιο πάνω χώρες τη φυσιολογική συνισταμένη των δυνάμεων της αγοράς (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1990, C-305/86 και C-160/87, Neotype Techmashexport κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-2945, σκέψη 26, και της 22ας Οκτωβρίου 1991, C-16/90, Nölle, Συλλογή 1991, σ. I-5163, σκέψη 10). Συγκεκριμένα, όσον αφορά τους ΑΜΜ της προσφεύγουσας, από το από 3 Ιουλίου 2006 έγγραφο προκύπτει ότι η κανονική αξία υπολογίστηκε από το κόστος παραγωγής, τα διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα ανάλογων κοινοτικών παραγωγών, καθώς και από εκτίμηση του εύλογου κέρδους. Εντούτοις, στον υπολογισμό αυτό δεν συμπεριλήφθηκε κανένα κόστος άμεσης πωλήσεως, επειδή, όπως αναγνώρισε η προσφεύγουσα επανειλημμένως, κυρίως στις απαντήσεις της στο ερωτηματολόγιο που της απέστειλε η Επιτροπή κατά την έρευνα καθώς και στο από 5 Ιουνίου 2006 έγγραφο, οι LECO και WWS ήταν επιφορτισμένες με τη διάθεση στο εμπόριο των προϊόντων της προσφεύγουσας.

51 Προκύπτει συνεπώς από τον τρόπο υπολογισμού της κανονικής αξίας των ΑΜΜ της προσφεύγουσας, και κυρίως από τη μη συνεκτίμηση κατά τον υπολογισμό αυτό των εξόδων πωλήσεως, ότι, θα προέκυπτε ανισορροπία κατά τη σύγκριση της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής των ΑΜΜ της προσφεύγουσας αν τα θεσμικά όργανα δεν προέβαιναν σε προσαρμογή κατά το άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού, μέσω της εκπτώσεως από την τιμή εξαγωγής του κόστους της πωλήσεως από τη διάθεση στο εμπόριο των ΑΜΜ της προσφεύγουσας στην κοινοτική αγορά.

52 Συνεπώς, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι τα θεσμικά κοινοτικά όργανα δεν υπέπεσαν σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, προβαίνοντας σε προσαρμογή, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού, της τιμής εξαγωγής των ΑΜΜ που παράγει η προσφεύγουσα.

53 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου που προβάλλει η προσφεύγουσα είναι απορριπτέο.»

40. Κατά την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή που άσκησε η νυν αναιρεσείουσα και την καταδίκασε στα δικαστικά της έξοδα και τα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου, καθώς και στα έξοδα των εταιριών IML Industria Meccanica Lombarda Srl, Interkov spol. s r.o., MI.ME. CA. Srl και NIKO — kovinarsko podjetje, d.d., Železniki, παρεμβαινουσών.

II — Η αίτηση αναιρέσεως

Α — *Τα αιτήματα*

41. Στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως, η αναιρεσείουσα ζητεί την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον απορρίπτει το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως και την καταδικάζει στα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου και των παρεμβαινουσών.

42. Ζητεί, επίσης, την ακύρωση του οριστικού κανονισμού, καθόσον επιβάλλει στους ΑΜΜ που αυτή παράγει δασμό υψηλότερο από τον δασμό που υπολογίστηκε χωρίς την προσβαλλόμενη προσαρμογή της τιμής εξαγωγής.

43. Το Συμβούλιο ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως και, επικουρικώς, την απόρριψη της προσφυγής. Ζητεί ακόμη την καταδίκη της αναιρεσείουσας στα δικαστικά του έξοδα.

Β — *Τα επιχειρήματα των διαδίκων*

1. Η αναιρεσείουσα

44. Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει έναν και μοναδικό λόγο, που αφορά παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού, καθώς και εσφαλμένη ερμηνεία της έννοιας της κανονικής αξίας, όπως ορίζεται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού.

45. Η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο δεν προσέδωσε το προσήκον έννομο αποτέλεσμα στην έννοια της κανονικής αξίας όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού.

46. Προβάλλει ότι, στην απόφαση αυτή, γίνεται επανειλημμένως δεκτό ότι τα έξοδα πωλήσεως, τα διοικητικά έξοδα και άλλα γενικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι LECO

και WWS στο Χονγκ Κονγκ ήταν έξοδα λόγω πωλήσεων προς εξαγωγή και πωλήσεων στην Κίνα, και ότι το γεγονός ότι αυτή δεν είχε έξοδα πωλήσεως στην Κίνα δεν αμφισβητείται.

47. Η αναιρεσείουσα υπογραμμίζει ότι, στη σκέψη 50 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο αναγνωρίζει ότι η κανονική αξία υπολογίστηκε βάσει των εξόδων παραγωγής, διοικητικών εξόδων και άλλων γενικών εξόδων ανάλογων κοινοτικών παραγωγών καθώς και βάσει της εκτιμήσεως του εύλογου κέρδους.

48. Εκθέτει ότι το Πρωτοδικείο, στην ίδια σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, επισημαίνει επίσης ότι «κανένα έξοδο άμεσης πωλήσεως δεν μπόρεσε να συμπεριληφθεί στον υπολογισμό αυτό, καθώς, όπως η αναιρεσείουσα αναγνωρίζει επανειλημμένως στο ερωτηματολόγιο που απέστειλε η Επιτροπή κατά τη διάρκεια της έρευνας καθώς και στο από 5 Ιουνίου 2006 έγγραφο, οι LECO και WWS ήταν επιφορτισμένες με την εμπορία των προϊόντων της αναιρεσείουσας».

49. Υποστηρίζει ότι, με την κρίση αυτή, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως, και τούτο για δύο λόγους.

50. Αφενός, το γεγονός ότι οι LECO και WWS ήταν επιφορτισμένες με την εμπορία των προϊόντων της αναιρεσείουσας δεν έχει καμία σχέση με τον προσδιορισμό της κανονικής αξίας, καθώς η αξία αυτή είναι μία ανάλογη κανονική αξία, και, επομένως, δεν υπολογίστηκε βάσει των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η αναιρεσείουσα.

51. Αφετέρου, το επιχείρημα κατά το οποίο οι LECO και WWS ήταν επιφορτισμένες με την εμπορία προϊόντων της αναιρεσείουσας είναι κρίσιμο, προκειμένου να καθοριστεί το στάδιο του κυκλώματος διανομής της αναιρεσείουσας για το οποίο η καθορισθείσα βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού κανονική αξία ήταν πράγματι η κανονική αξία.

52. Κατά την ανάλυση του ζητήματος αυτού στις σκέψεις 46 έως 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο αντελήφθη κατά τρόπο εσφαλμένο τα επιχειρήματα που προέβαλε η νυν αναιρεσείουσα πρωτοδίκως.

53. Επομένως, αντιθέτως προς την κρίση του Πρωτοδικείου στη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αναιρεσείουσα αναγνωρίζει πάντοτε ότι η κανονική αξία έπρεπε να καθοριστεί σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού. Εντούτοις, προκειμένου να προσδιοριστεί το στάδιο του κυκλώματος διανομής της αναιρεσείουσας, στο οποίο αντιστοιχούσε η ανάλογη κανονική αξία, σκόπιμο θα ήταν να εξεταστεί το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 3, του βασικού κανονισμού.

54. Εξάλλου, αντιθέτως προς τη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η προπαρατεθείσα απόφαση Brother Industries κατά Συμβουλίου είναι κρίσιμη, καθότι αποδεικνύει ότι κανονική αξία που καθορίστηκε σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού είναι ανάλογη με κανονική αξία που καθορίστηκε κατά τους όρους οικονομίας της αγοράς, ήτοι ότι πρέπει να αντιστοιχεί στην αξία στην οποία προμηθεύεται το εν λόγω προϊόν το πρώτο μη συνδεδεμένο πρόσωπο. Πρέπει

επομένως να συμπεριλαμβάνει όλα τα έξοδα πωλήσεως, τα διοικητικά έξοδα και τα άλλα γενικά έξοδα όλων των συνδεδεμένων επιχειρήσεων που συμμετέχουν στην διανομή του προϊόντος.

55. Επομένως, αν ο παραγωγός στο κράτος που δεν διαθέτει οικονομία της αγοράς έχει συνδεδεμένες επιχειρήσεις που πωλούν το προϊόν στην εσωτερική αγορά, η ανάλογη κανονική αξία που καθορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού πρέπει να είναι ανάλογη με την κανονική αξία της οικονομικής οντότητας του παραγωγού, ήτοι με την κανονική αξία στην οποία προμηθεύεται το προϊόν για πρώτη φορά πρόσωπο μη συνδεδεμένο στην εσωτερική αγορά. Στην περίπτωση της αναιρεσείουσας, το στάδιο αυτό αντιστοιχεί στο στάδιο «εξόδου από την WWS».

56. Στη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Πρωτοδικείο προβαίνει σε διαπίστωση αντιφάσκουσα προς το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού, καθόσον τεκμαίρει ότι η ανάλογη κανονική αξία αντιστοιχεί στο επίπεδο κατά το οποίο τα αγαθά εξέρχονται από την αλυσίδα παραγωγής στην Κίνα.

57. Η αναιρεσείουσα συνάγει εξ αυτού ότι το Πρωτοδικείο παρέβη και το άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού, κρίνοντας στο τέλος της σκέψεως 51 και στη σκέψη 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι τα θεσμικά όργανα δεν υπέπεσαν σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, προβαίνοντας σε προσαρμογή, κατά τη διάταξη αυτή, της τιμής εξαγωγής των ΑΜΜ, αφαιρώντας από την τιμή αυτή τα έξοδα πωλήσεως, τα διοικητικά έξοδα και τα λοιπά γενικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι LECO και WWS κατά τις πωλήσεις προς εξαγωγή.

2. Το Συμβούλιο

58. Το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι η κανονική αξία υπολογίστηκε κατά το στάδιο εξόδου από το εργοστάσιο και με βάση το κόστος παραγωγής, τα έξοδα πωλήσεως, τα διοικητικά και λοιπά γενικά έξοδα έως τη στιγμή που τα προϊόντα εξήλθαν από το εργοστάσιο καθώς και το εύλογο κέρδος.

59. Επισημαίνει ότι, όσον αφορά τα έξοδα πωλήσεως, τα διοικητικά έξοδα και άλλα γενικά έξοδα, διαπιστώθηκε βάσει των εξακριβωθέντων στοιχείων της κοινοτικής βιομηχανίας ότι το συνολικό ποσό τους ανερχόταν κατά προσέγγιση σε 16 %, από το οποίο 5 % αντιστοιχούσε σε έξοδα πωλήσεως.

60. Εξηγεί ότι, καθόσον η αναιρεσείουσα δεν υποβλήθηκε σε τέτοιου είδους έξοδα, τα θεσμικά όργανα συμπεριέλαβαν στην κατασκευασμένη κανονική αξία μόνον ποσό προσεγγίζον το 11 %, κατά βάση για διοικητικά και για γενικά έξοδα.

61. Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η κατασκευασμένη κανονική αξία υπολογίστηκε ορθώς κατά το στάδιο εξόδου από το εργοστάσιο για εταιρία που δεν βαρύνεται με κανένα έξοδο άμεσης πωλήσεως για τις πωλήσεις της στην εσωτερική αγορά.

62. Εκθέτει, ακολούθως, ότι τα θεσμικά όργανα καθόρισαν την τιμή εξαγωγής βάσει των τιμών που εφάρμοζε η WWS στον πρώτο ανεξάρτητο πελάτη. Διευκρινίζει ότι τα θεσμικά όργανα προέβησαν, εντούτοις, σε προσαρμογή της τιμής εξαγωγής που επέβαλε η αναιρεσείουσα, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο ι΄, του βασικού κανονισμού, καθότι η αναιρεσείουσα δεν πωλούσε ευθέως τα προϊόντα της σε ανεξάρτητους πελάτες, αλλά πραγματοποιούσε το σύνολο των πωλήσεών της προς εξαγωγή μέσω δύο συνδεδεμένων εταιριών πωλήσεως, των LECO και WWS, που είναι εγκατεστημένες στο Χονγκ Κονγκ. Τα θεσμικά όργανα συνήγαγαν ότι η σχέση ανάμεσα στην αναιρεσείουσα, αφενός, και τις συνδεδεμένες της επιχειρήσεις, LECO και WWS, αφετέρου, μπορεί να εξομοιωθεί με αυτή επιχειρηματία που εργάζεται βάσει προμηθειών.

63. Το Συμβούλιο επισημαίνει ότι, στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, η αναιρεσείουσα αμφισβήτησε την προσαρμογή που πραγματοποιήθηκε δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο ι΄, του βασικού κανονισμού, αλλά δεν διέψευσε το γεγονός ότι η σχέση της με τις LECO και WWS μπορούσε να εξομοιωθεί με τη σχέση επιχειρηματία που εργάζεται βάσει προμηθειών. Υποστήριξε απλώς ότι η προσαρμογή ήταν δικαιολογημένη, επειδή οι LECO και WWS επενέβαιναν ταυτοχρόνως στις πωλήσεις της προς εξαγωγή και στις πωλήσεις της στην εσωτερική κινεζική αγορά.

64. Το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι εξήγησε στο πλαίσιο της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας ότι το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ήταν εσφαλμένο για δύο λόγους. Πρώτον, τα θεσμικά όργανα καθόρισαν την κανονική αξία όχι βάσει των τιμών πωλήσεως που εφάρμοζε στην Κίνα η αναιρεσείουσα, αλλά σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού. Δεύτερον, η κατασκευασμένη κανονική αξία που καθορίστηκε για την αναιρεσείουσα σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού δεν περιελάμβανε κανένα έξοδο άμεσης πωλήσεως. Δεν υπάρχει επομένως διαφορά ανάμεσα στην κανονική αξία, αφενός, και την τιμή εξαγωγής, η οποία υπολογίσθηκε βάσει των τιμών που εφάρμοζε η WWS στον πρώτο ανεξάρτητο πελάτη, αφετέρου. Η κανονική αξία περιελάμβανε μόνον τα έξοδα που απέδειξε κατά το στάδιο εξόδου από το εργοστάσιο η αναιρεσείουσα, αλλά κανένα έξοδο άμεσης πωλήσεως. Η τιμή εξαγωγής περιελάμβανε επίσης το περιθώριο κέρδους των LECO και WWS, οι οποίες ασκούσαν δραστηριότητες παρόμοιες με αυτές οικονομικού φορέα που εργάζεται βάσει προμηθειών. Το Συμβούλιο υποστήριξε ότι ακριβώς για να αντισταθμιστεί η διαφορά αυτή, η επίμαχη προσαρμογή πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο ι΄, του βασικού κανονισμού.

65. Το Συμβούλιο επισημαίνει ότι τα επιχειρήματά του έγιναν δεκτά από το Πρωτοδικείο στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Υποστηρίζει ότι ο λόγος αναιρέσεως που προβάλλει η αναιρεσείουσα, κατά τον οποίο το Πρωτοδικείο δεν προσέδωσε το προσήκον

έννομο αποτέλεσμα στην έννοια της κανονικής αξίας όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού, είναι αβάσιμος.

66. Το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι στην παρούσα υπόθεση η κανονική αξία αντιστοιχεί στο στάδιο «εξόδου από τη WWS» ουδόλως λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι η κατασκευασμένη κανονική αξία που καθορίστηκε εν προκειμένω δεν συμπεριλάμβανε κανένα έξοδο πωλήσεως. Αμφισβητεί, επιπλέον, απαραδέκτως τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου ως προς τα πραγματικά περιστατικά.

67. Το Συμβούλιο προσθέτει ότι με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η νυν αναιρεσείουσα στην ενώπιον του τότε Πρωτοδικείου διαδικασία δεν αμφισβήτησε τον τρόπο κατά τον οποίο τα θεσμικά όργανα υπολόγισαν την κατασκευασμένη κανονική αξία σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού. Ειδικότερα, η νυν αναιρεσείουσα δεν υποστήριξε ότι τα θεσμικά όργανα παρέβησαν τη διάταξη αυτή επειδή δεν συμπεριέλαβαν τα έξοδα πωλήσεως στην κατασκευασμένη κανονική αξία.

68. Τέλος, το επιχείρημα περί παραβάσεως του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο ι΄, του βασικού κανονισμού πρέπει επίσης να απορριφθεί, καθόσον στηρίζεται αποκλειστικώς στο επιχείρημα ότι η κανονική αξία αντιστοιχεί στο στάδιο «εξόδου από τη WWS», το οποίο είναι προδήλως εσφαλμένο.

Γ — *Η εκτίμησή μου*

69. Φρονώ, όπως το Συμβούλιο, ότι η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί για λόγους που αφορούν, αφενός, το αντικείμενο αυτής και, αφετέρου, την υποχρέωση των θεσμικών οργάνων κατά το άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού να προβαίνουν στις αναγκαίες προσαρμογές, προκειμένου να πραγματοποιείται δίκαιη σύγκριση της κανονικής αξίας με την τιμή εξαγωγής.

70. Όσον αφορά το πρώτο σκέλος, ήτοι το αντικείμενο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, επιβάλλεται, κατά την άποψή μου, να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι είναι σαφώς καθορισμένο.

71. Ειδικότερα, με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, κατ' ουσία, ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας ότι η κανονική αξία καθορίστηκε στο στάδιο εξόδου από την αλυσίδα παραγωγής της αναιρεσείουσας, με αποτέλεσμα τυχόν προσαρμογή της τιμής εξαγωγής να δικαιολογείται, προκειμένου να συγκριθεί κατά δίκαιο τρόπο η τιμή αυτή με την εν λόγω αξία, ήτοι κατά το ίδιο στάδιο εμπορίας.

72. Προβάλλοντας επομένως μόνον τον συγκεκριμένο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα δεν επιδιώκει καταρχάς να αποδείξει ότι είναι εσφαλμένη η διαπίστωση ως προς τα πραγματικά περιστατικά που αποτυπώθηκε στη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία η κανονική αξία, στην υπό κρίση υπόθεση, προσδιορίστηκε πριν την ανάμειξη ενδιάμεσου οικονομικού φορέα στη διαδικασία της πωλήσεως, ήτοι

πριν την ανάμειξη των LECO και WWS. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ουδέποτε υποστήριξε η αναιρεσείουσα στην αίτηση αναιρέσεώς της ότι η συγκεκριμένη διαπίστωση του Πρωτοδικείου συνιστά παραμόρφωση πραγματικών περιστατικών.

73. Έπειτα, δεν αμφισβητεί την νομική εκτίμηση του Πρωτοδικείου ότι η κατασκευασμένη κανονική αξία των ΑΜΜ καθορίστηκε στον οριστικό κανονισμό σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού.

74. Στο υπόμνημα αντικρούσεώς του ενώπιον του Πρωτοδικείου, το Συμβούλιο παρέσχε τις ακόλουθες διευκρινίσεις σχετικά με τους όρους υπολογισμού της εν λόγω κανονικής αξίας. Εξέθεσε τα εξής στα σημεία 9 και 10 του εν λόγω υπομνήματος:

«9. […] Η κατασκευασμένη κανονική αξία υπολογίστηκε στο στάδιο εξόδου από το εργοστάσιο και αποτελείται από το κόστος παραγωγής, διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα έως τη στιγμή που τα προϊόντα εξήλθαν από το εργοστάσιο καθώς και από περιθώριο κέρδους εύλογου ύψους. Τα θεσμικά όργανα καθόρισαν τα ποσά ως εξής:

— Κόστος παραγωγής: τα θεσμικά όργανα προσδιόρισαν το κόστος των πρώτων υλών (κυρίως χαλύβδινα ελάσματα, ρόλοι θερμής ελάσεως, γαλβανοπλαστική και ηλεκτρισμός), που αντιπροσωπεύουν περίπου τα δύο τρίτα του συνολικού κόστους παραγωγής, βάσει των κινεζικών τιμών και τα εναπομείναντα στοιχεία βάσει των δεδομένων της καταγγελίας και των διαθέσιμων πληροφοριών από παραγωγούς άλλων δυνάμει ανάλογων χωρών.

— Έξοδα πωλήσεως, διοικητικά έξοδα και άλλα γενικά έξοδα: τα θεσμικά όργανα προσδιόρισαν τα εν λόγω έξοδα βάσει επαληθευμένων στοιχείων του κοινοτικού κλάδου παραγωγής, τα οποία προέβλεπαν συνολικό ποσό για τα έξοδα πωλήσεως, διοικητικά έξοδα και άλλα γενικά έξοδα της τάξεως περίπου του 16 %. Εντούτοις, τα θεσμικά όργανα αφαίρεσαν από το συνολικό αυτό ποσό ποσοστό 5 % για τα έξοδα πωλήσεως, καθότι η έρευνα κατέδειξε ότι η προσφεύγουσα δεν υποβλήθηκε σε έξοδα τέτοιου είδους. Τα έξοδα πωλήσεως, τα διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα ανέρχονταν συνεπώς εν γένει περίπου σε 11 %, αντιστοιχώντας κατά βάση σε διοικητικά έξοδα και άλλα γενικά έξοδα.

— Κέρδος: τέλος, τα θεσμικά όργανα προσέθεσαν εύλογο κέρδος ύψους 5 %.

10. Κατά συνέπεια, τα θεσμικά όργανα υπολόγισαν πράγματι κατασκευασμένη κανονική αξία στο στάδιο εξόδου από το εργοστάσιο για εταιρία που δεν φέρει κανένα έξοδο άμεσης πωλήσεως στη εθνική αγορά.»

75. Στην υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, όπως την αντιλαμβάνομαι και όπως την ερμήνευσε και το Συμβούλιο, η αναιρεσείουσα δεν αμφισβητεί την κρίση της σκέψεως 50 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι, καθόσον δεν περιλαμβάνει έξοδα άμεσης πωλήσεως, η κανονική αξία καθορίστηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού.

76. Δηλαδή, στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα δεν αμφισβητεί το ύψος της κανονικής αξίας και, συγκεκριμένα, το γεγονός ότι αυτή μειώθηκε κατά 5 % λόγω εξόδων άμεσης πωλήσεως.

77. Η ανάλυση αυτή θεωρώ ότι επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι, στα αιτήματα του δικογράφου μέσω του οποίου άσκησε την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ζητεί ρητώς από το Δικαστήριο, εφόσον κρίνει βάσιμο τον λόγο αναιρέσεως και ακυρώσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να ακυρώσει τον οριστικό κανονισμό «καθόσον επιβάλλει δασμό αντιντάμπινγκ στους ΑΜΜ που παράγει η αναιρεσείουσα, ο οποίος υπερβαίνει το ποσό που θα καθίστατο απαιτητό εάν δεν είχε λάβει χώρα η προσβαλλόμενη προσαρμογή της τιμής εξαγωγής».

78. Στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ζητεί επομένως αποκλειστικώς τη μείωση της τιμής εξαγωγής που προκύπτει από την επίμαχη προσαρμογή, και όχι εκ νέου καθορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ μέσω επανεκτιμήσεως της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής.

79. Συνοψίζοντας, με τον μοναδικό νομικό λόγο αναιρέσεως που προβάλλει η αναιρεσείουσα, με τίτλο «μη πρόσδοση του προσήκοντος εννόμου αποτελέσματος στην έννοια της κανονικής αξίας, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού», δεν σκοπείται η αμφισβήτηση του γεγονότος ότι η κανονική αξία, η οποία καθορίστηκε βάσει της καταβλητέας για το επίμαχο προϊόν τιμής στην κοινοτική αγορά, μειώθηκε κατά τα έξοδα άμεσης πωλήσεως.

80. Φρονώ ότι ο λόγος αυτός αναιρέσεως πρέπει να γίνει αντιληπτός κατά την έννοια ότι, παρά την αφαίρεση των εξόδων αυτών από το Συμβούλιο, το Πρωτοδικείο όφειλε να είχε δεχτεί ότι η κανονική αξία αντιστοιχούσε κατ' ανάγκη, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού και της προπαρατεθείσας αποφάσεως Brother Industries κατά Συμβουλίου, στην τιμή στην οποία οι ΑΜΜ θα είχαν διατεθεί στην κινεζική αγορά αν η εν λόγω διάθεση στο εμπόριο είχε γίνει στο πλαίσιο οικονομίας της αγοράς, και ότι τέτοιου είδους τιμή

περιλαμβάνει κατ' ανάγκη τα έξοδα πωλήσεως των εταιριών που διασφαλίζουν τη διάθεση στο εμπόριο του προϊόντος, όπως οι LECO και WWS, εφόσον οι συγκεκριμένες επιχειρήσεις σχηματίζουν με την επιχείρηση παραγωγής την ίδια οικονομική οντότητα.

81. Φρονώ ότι ο λόγος αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

82. Το Δικαστήριο έκρινε βεβαίως στην προπαρατεθείσα απόφαση Brother Industries κατά Συμβουλίου ότι ο καταμερισμός των δραστηριοτήτων παραγωγής και πωλήσεως στο πλαίσιο ομάδας συγκροτούμενης από νομικώς διακριτές εταιρίες αλλά στενά συνδεδεμένες ουδόλως μπορεί να αποκλείσει στην πραγματικότητα την εκ μέρους τους συγκρότηση μίας και μοναδικής οικονομικής οντότητας, κατά τρόπο ώστε η κανονική αξία του προϊόντος να πρέπει να καθοριστεί όχι βάσει της τιμής πωλήσεως από την εταιρία παραγωγής στη εταιρία διανομής αλλά βάσει της τιμής πωλήσεως από αυτήν σε ανεξάρτητο οικονομικό φορέα.

83. Θα μπορούσε συνεπώς να τεθεί το ερώτημα αν, λαμβανομένων υπόψη των διατάξεων του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού και της αποφάσεως αυτής, το Συμβούλιο νομίμως μείωσε την κατασκευασμένη κανονική αξία των ΑΜΜ κατά το μέρος που αντιστοιχεί στα έξοδα ευθείας πωλήσεως, με το αιτιολογικό ότι η αναιρεσείουσα δεν έφερε καθαυτή τα έξοδα πωλήσεως των προϊόντων της στην εσωτερική αγορά.

84. Εντούτοις, όπως προελέχθη, το ζήτημα αυτό δεν τέθηκε στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως. Όπως ειπώθηκε, η αναιρεσείουσα δεν αμφισβήτησε το γεγονός ότι η κανονική αξία των ΑΜΜ υπολογίστηκε σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού.

85. Η αναιρεσείουσα —σκόπιμο είναι να επαναλάβω— προβάλλει απλώς και μόνον το επιχείρημα ότι το Πρωτοδικείο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού και της προπαρατεθείσας αποφάσεως Brother Industries κατά Συμβουλίου, έπρεπε να είχε δεχθεί ότι η κανονική αξία αντιστοιχούσε στο επίπεδο κατά το οποίο τα προϊόντα διατέθηκαν στο εμπόριο από τη WWS.

86. Το εν λόγω επιχείρημα δεν μπορεί να γίνει δεκτό καθότι, φρονώ, είναι όχι μόνον ελλιπές αλλά και αντιφατικό. Η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού, χωρίς να αμφισβητεί την κρίση του ότι, καθόσον αποκλείει τα έξοδα άμεσης πωλήσεως, η κανονική αξία καθορίστηκε σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη.

87. Αντιθέτως προς ό,τι αφήνει να εννοηθεί το επιχείρημα της αναιρεσείουσας, το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε να παραγνωρίσει το γεγονός ότι η κανονική αξία των ΑΜΜ είχε υπολογιστεί από το Συμβούλιο στο στάδιο εξόδου των συγκεκριμένων προϊόντων από την αλυσίδα παραγωγής της αναιρεσείουσας. Ακολούθως, εφόσον έκρινε ότι τέτοιου είδους

υπολογισμός ήταν σύμφωνος με το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α΄, του βασικού κανονισμού, όφειλε να συναγάγει εξ αυτού όλες τις συνέπειες κατά τον έλεγχο συμμορφώσεως με την απαίτηση του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού, περί δίκαιης προσαρμογής.

88. Έρχομαι συνεπώς στο δεύτερο σκέλος του επιχειρήματος σχετικά με το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού.

89. Η διάταξη αυτή επιβάλλει, ειδικότερα, στα θεσμικά όργανα να προβαίνουν σε δίκαιη προσαρμογή της τιμής εξαγωγής και της κανονικής αξίας. Προβλέπει ρητώς ότι, προκειμένου να τηρηθεί η προϋπόθεση αυτή, η εν λόγω σύγκριση πρέπει να γίνεται κατά το ίδιο στάδιο εμπορίας.

90. Δεδομένου ότι η κανονική αξία υπολογίσθηκε στο στάδιο εξόδου των ΑΜΜ από την αλυσίδα παραγωγής της αναιρεσείουσας, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας ότι, καθόσον η προσαρμογή της τιμής εξαγωγής συνίστατο στην αφαίρεση των εξόδων και των κερδών των εταιριών που διασφαλίζουν τη διάθεση στο εμπόριο των προϊόντων αυτών, ήταν σύμφωνη με το άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού [10]. Ειδικότερα, προκειμένου να συγκριθεί η κανονική αξία με την τιμή εξαγωγής κατά το ίδιο στάδιο εμπορίας, ήτοι στο στάδιο εξόδου των ΑΜΜ από την αλυσίδα παραγωγής της αναιρεσείουσας, ήταν πράγματι απαραίτητη η προσαρμογή που αποσκοπεί στην κατάργηση του μέρους της τιμής που αντιστοιχεί στην επέμβαση των συνδεδεμένων επιχειρήσεων, οι οποίες διασφαλίζουν τη διάθεσή τους στο εμπόριο εντός της κοινοτικής αγοράς.

91. Για τον λόγο αυτό, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως ως αβάσιμη.

92. Αν το Δικαστήριο συμμεριστεί τη θέση μου, η αναιρεσείουσα, ηττηθείσα και στην κατ' αναίρεση δίκη, πρέπει να φέρει τα δικαστικά της έξοδα όπως και τα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

93. Η Επιτροπή, η οποία παρενέβη στη δίκη, φέρει τα δικαστικά της έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας.

10 — Βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση της 10ης Μαρτίου 1992, C-179/87, Sharp Corporation κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1992, σ. I-1635, σκέψεις 16 έως 19).

III — Πρόταση

94. Κατόπιν των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

— να απορρίψει ως αβάσιμη την αίτηση αναιρέσεως που άσκησε η Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co., Ltd κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [νυν Γενικού Δικαστηρίου] της 23ης Σεπτεμβρίου 2009, T-296/06, Dongguan Nanzha Leco Stationery κατά Συμβουλίου·

— να καταδικάσει την Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd στα δικαστικά της έξοδα και τα δύο τρίτα των εξόδων του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένώσης·

— να αποφανθεί ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή θα φέρει τα έξοδά της.